

**SOLLEMNITAS NATIVITATIS
DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI 2012**

Litteræ Ministri Generalis Ordinis Fratrum Minorum

NOSILCI VESELIH NOVIC

Dragi bratje in sestre:

„Oznanjam vam veselo novico, ki bo veliko veselje za vse ljudstvo“ (prim. *Lk 2,10*). Beseda, ki je bila od začetka pri Bogu, ki je bila Bog (prim. *Jn 1,1*), je „v polnosti časov“ (*Gal 4,4*) postala Emanuel, Bog-z-nami (prim. *Mt 1,23*). To je Božji evangelij „ljudem, ki so mu po volji“ (*Lk 2,14*) v vseh časih. To je vesela novica, ki je spremenila zgodovino človeštva: „Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč“ (*Iz 9,1*), in spreminja zgodovino vseh tistih, ki jo sprejmejo (prim. *Jn 1,12*).

Božič je. Čas je, da slečemo obleko žalosti in bede (prim. *Bar 5,1*). „Velike reči je Gospod storil za nas, bili smo veseli“ (*Ps 126,3*). Človeštvo je potrpežljivo pričakovalo dragocen sad zemlje (prim. *Jak 5,7*), končno „se je razodela Božja milost, ki rešuje vse ljudi“ (*Tit 2,11*). Božič je! Bog prihaja, da bi ostal z nami: „Veselite se zmeraj, ponavljam vam, veselite se“ (*Fil 4,4*). Božič nas spominja, da nismo sami, da Bog hodi z nami po poteh sveta. Ta navzočnost je razlog velikega veselja (prim. *Mt 28,8-9*), temelj zanesljivega upanja za tiste, ki veselo novico sprejmejo s *pravo vero* in jo ponavzočijo v svojem življenju s *popolno ljubeznijo* (*FPKr*).

Božič nas spominja tudi na nujnost, da postanemo nosilci vesele novice *bližnjim in daljnim* (prim. *Ef 2,17*), tistim, ki jih čutimo blizu, in tistim, za katere mislimo, da so daleč. Kdor se je srečal s Kristusom, ne more drugače, kot da se spreobrne v nosilca Resnice, kakor je naredila Samarijanka (prim. *Jn 4,28-29*). Kdor je odkril Kristusa, mora to odkritje posredovati drugim, kakor žena, ki je našla izgubljeno drahmo (prim. *Lk 15,8ss*). Kakor pastirji, ki so srečali Kristusa, ne morejo drugače, kakor da sporočajo to veselo novico (prim. *Lk 2,16ss*). In to z veseljem, kakor pastirji (prim. *Lk 2,20*); neprenehoma, kakor emavška učenca (prim. *Lk 24,33*), pogumno, kakor prvi učenci (prim. *Apd 5,22ss*) in ustvarjalno, kakor so delali naši veliki misijonarji skozi več kot osemsto let naše zgodovine.

Veselje, ki ga povzroča to odkritje (prim. *Mt,13,44*), beseda, ki gori v srcu, ki je zaljubljeno v Gospoda (prim. *Lk 24,32*), izkustvo tistega, ki se čuti obdarovanega z milostjo Gospodovega ljubečega pogleda (prim. *Mk 10,21*), spravijo njegove noge v gibanje, da „gre ven“ in se napoti k drugemu, pri čemer gre preko vsake kulturne, družbene in verske pregrade. Misijonarska gorečnost je najboljši test, da bi spoznali, če smo v resnici srečali Kristusa.

„Gorje mi, če bi evangelija ne oznanjal“

„Evangelizirati je milost in poslanstvo, ki je lastno Cerkvi, je njena najgloblja identiteta“ (*EN 14*). Ob upoštevanju, da je veliko krščenih, ki so malo evangelizirani, te žalostne resničnosti, da je veliko kristjanov, ki so kristjani samo po imenu, in da je po dva tisoč letih še vedno veliko tistih, ki še vedno ne poznajo Kristusa, je potrebno ponovno brez strahu potrditi nujnost in potrebo nove evangelizacije (prim. *VD 96*).

V teh časih Cerkev potrebuje nov misijonarski vzgib (prim. *RM 30ss*); pustiti mora, da jo prevzame gorečnost apostolskega oznanjevanja (prim. *NMI 40*), da bi z vedrim pogumom nesla Kristusa tistemu, ki ga še vedno ne pozna (misijoni *ad gentes*) in da bi v novih *puščavah* sveta naredila razumljivo besedo vere, ki nas je prerodila za življenje (misijoni *inter gentes*). V začetku tretjega tisočletja Cerkev potrebuje prenovno navdušenje v posredovanju vere, v oznanjevanju in v prenašanju evangelija, ki „je Božja moč v rešitev vsakomur, ki veruje“ (*Rim 1,16*), in ki je navsezadnje istoveten z osebo Jezusa Kristusa (prim. *1 Kor 1,24*). Duh nam daje *paresijo* za to oznanilo (prim. *Apd 2,29*).

Zaradi vsega tega mi, Jezusovi učenci, če hočemo „ohraniti svežino, polet in moč za oznanjevanje evangelija,“ (*EN 15*), čutimo potrebo po spreobrnjenju, da se pustimo evangelizirati, da bi mogli evangelizirati, kakor je bilo mnogokrat ponovljeno v sinodalni dvorani med *XIII zasedanjem škofovske sinode o novi evangelizaciji za posredovanje vere* (potekala je v Va-

tikanu od 7. do 28. 10. 2012); kajti samo če bomo na prenovljen način živeli svojo skupnostno zavest vere in če bomo ponovno odkrili navdušenje za posredovanje vere, bomo oznanjali veselo novico v novih kulturnih okoliščinah, ki so se ustvarile v zadnjih desetletjih. Oznanilo in pričevanje hodita skupaj.

Poleg tega, kakor je spoznala sinoda, Bog ni odsoten samo v življenju družbe, ampak tudi v življenju samih cerkvenih skupnosti; sekularizem, brezbriznost in relativizem so v polnosti vstopili v življenje mnogih krščenih, duhovnikov in posvečenih, tako da te drže niso nič več samo neka zunanja grožnja, ampak so vsakdanji spopad. Zato je nova evangelizacija predvsem klic in vprašanje, ki je postavljeno Cerkvi sami v sebi, da bi se v vseh krščenih okrepila vera v Kristusa, ko bi se zavzeli, da bi bili dejavni v tem novem kulturnem okolju, v katerem je Cerkev poklicana živeti svojo vero in jo prenašati. Gre torej za to, da poživimo vero, ki je v nevarnosti, da ugasne v okoljih, ki ovirajo njeno osebno zakoreninjenje, njeno družbeno navzočnost, jasnost njenih vsebin in njenih doslednih sadov, in to najprej v nas, da bi jo potem poživili v drugih. Klic k evangelizaciji se spreminja v klic k spreobrnjenju. Poklicani smo, da bi evangelizirali. Naša dolžnost je, da strah premagamo z vero, obupanost z upanjem, brezbriznost z ljubeznijo.

Prav na to odločno meri nova evangelizacija. V prvi vrsti je naslovljena na vse krščene, vsi jo potrebujejo, tudi mi, posvečeni, da bi ponovno odkrili razloge svoje vere in da bi bili evangelizirani, da bi lahko evangelizirali. Nova evangelizacija se tudi obrača na tiste, ki so zapustili vero in so se zaradi različnih razlogov oddaljili od Cerkve. Končno se nova evangelizacija usmerja na tiste, ki želijo verovati in iščejo poln pomen svojega življenja. Vsi ti, verujoči in oddaljeni, tisti ki želijo verovati, iščejo ljudi, ki so sposobni prej s pričevanjem življenja kot z besedo posredovati veselje srečanja s Kristusom. Kot je bilo rečeno na sinodi, ni nobenega moškega ali ženske, ki bi se v svojem življenju, tako kot žena iz Samarije, ne znašel pri nekega vodnjaka s prazno posodo, z upanjem, da bo srečal Njega, ki more dati poln smisel bivanju. Kot Jezus pri vodnjaku v Siharju, moramo zlasti mi, *ljudski bratje*, čutiti potrebo, da bi sedli skupaj z možmi in ženami našega časa, da bi ponavzočili gospoda v njihovem življenju, tako da bi ga lahko srečali, saj je samo On voda, ki daje resnično in večno življenje (prim. *Jn* 4,5-42).

„Kristusova ljubezen nas poseduje“

Naš red je skupaj z drugimi redovi in ustanovami posvečenega življenja odigral zelo pomembno vlogo v prenašanju vere *bližnjim*, preko ljudskih misijonov in redne evangelizacija, in *daljnim* preko misijonov

ad gentes. Sprejemajoč povabilo, ki ga dobivamo od Cerkve, ne moremo nehati sodelovati pri nalogi nove evangelizacije, pri čemer izhajamo iz našega izkustva in s ustvarjalnosti, ki je bila za nas vedno značilna. Z naše strani to zahteva: radikalno in z veseljem živeti svojo frančiškansko identiteto; živeti življenje, ki kaže absolutno prvenstvo Boga in ki preko bratskega življenja v majhnosti izraža počlovečujočo moč evangelija; biti popolnoma na razpolago, da bi dosegli zemljepisne, družbene in kulturne meje evangelizacije in se tako umestili v nove areopage misijonov (prim. VC 96-99); uresničevati prizadevanje za ohranjanje stvarstva, graditev miru in pospeševanje pravičnosti, zlasti v obrambi pravic tistih, ki trpijo zaradi izključenosti v naših družbah. Skratka frančiškansko, v polnosti evangeljsko življenje, evangelizirano in evangelizirajoče, v tesni povezanosti s pastirji in v tesnem sodelovanju z laiki, obenem pa zvesto naši karizmi, bo pomemben prispevek k novi evangelizaciji.

Zvesti povabilu 2. vatikanskega koncila želimo ohraniti živo sposobnost preiskovanja znamenj časov in jih razlagati v luči evangelija (prim. GS 4). Kot privrženci *Ubožca* želimo v vsakem trenutku ohraniti pogled, poln *simpatije* do našega sveta, ki ga Bog ljubi (*Jn* 3,16). Ne sme biti prostora za pesimizem v srcih in v mislih tistih, ki čutijo, da so poklicani živeti evangelij, hodeč po Kristusovih stopinjah. Istočasno hočemo živeti v stalnem evangeljskem razločevanju (prim. *1 Tes* 5,21), da bi „razločevali, kaj prihaja od Duha in kaj mu nasprotuje“ (VC 73). To nam bo omogočilo, da bomo odkrili, da kljub mnogim težavam, ki jih predstavlja sedanji trenutek za posredovanje vere zaradi prevladujočega sekularizma ter naraščajoče brezbriznosti in relativizma, zgodovinski trenutek, v katerem živimo, vseeno ponuja tudi velike priložnosti za oznanjevanje vesele novice in nas priganja, naj se z *ново gorečnostjo, novimi metodami in novimi izrazi* lotimo izziva nove evangelizacije.

Nova gorečnost. Nova gorečnost zahteva osebno spreobrnjenje, stalno obnovo strastne zavzetosti za Kristusa, za Resnico, za evangelij. *Nova gorečnost* nas izprašuje in nas spodbuja, da sami sebi postavimo vprašanje, kje je naše srce, kdo je še naprej naša „prva ljubezen“ v vsakdanjem življenju in če so naša življenja poenotena okoli Kristusa, ali so razdrobljena in razdeljena, ali smo osredotočeni na *edino potrebno* ali smo raztreseni od tolikih stvari, ki niso najbolj pomembne, čeprav so dobre. *Nova gorečnost* postavlja pod vprašaj naše vsakdanje življenje in slog tega življenja. Nova evangelizacija je v tem, da pogosto raztresenemu in zmedenemu srcu in umu današnjih mož in žena, predvsem pa nam samim, ponovno ponudi lepoto in trajno novost srečanja s Kristusom. Da bi ohranjali gorečnost ali jo ponovno razvneli, je pot-

rebno preišljevat i obličje Jezusa Kristusa, vstopiti v skrivnost njegovega življenja, stalno ohranjati srce, obrnjeno h Gospodu (prim. FNPVod 22,19).

Nove metode. To zahteva pastoralno spreobrnjenje, prenovu evangelizacijske metode. *Nove metode* imajo veliko opraviti z uporabo novih sredstev družbene komunikacije, ki so poklicana, da olajšajo prenašanje vere, zlasti mladim, ki iščejo poln smisel svojemu življenju in nosijo v svojih srcih globoka hrepenenja po pristnosti, resnici, svobodi in velikodušnosti, na kateri je lahko samo Kristus odgovor v tolikšni meri, da jih bo nasitil. Posebno pozornost moramo prihraniti družbenim komunikacijam, področju, na katerem se križa toliko življenj, toliko vprašanj in dvomov. *Nove metode* so tudi v zvezi z vsebinami. Po drugi strani je danes v mnogih okoliščinah potrebno prvo oznanilo *kerigme*. To oznanilo bo v mnogih primerih osebno, od človeka do človeka, in ga mora vedno spremljati pričevanje pristnega krščanskega življenja.

Novi izrazi. To vključuje strukturno spreobrnjenje. Obstajajo strukture, ki otežujejo prenašanje vere, namesto da bi ga omogočale. Tukaj sta še enkrat potrebni prodornost in ustvarjalnost. V tem kontekstu moramo tudi osvoboditi *kletko jezika*, ki veselo novico, ki jo želimo prenesti, dela nerazumljivo. Zlasti če hočemo doseči mlade, je potrebno vstopiti v jezikovno kulturo digitalne skupnosti, ne da bi kdajkoli pozabili, da sta pričevanje in svetost jezik, ki je razumljiv vsem in ga ne more nadomestiti noben drug jezik. *Novi izrazi* nas obvezujejo tudi v ustvarjanju novih *vodnjakov*, kjer naši sodobniki lahko potešijo svojo žejo po polnosti in kjer bodo iz izkustva *puščave* (Benedikt XVI. je med homilijo ob začetku *Leta vere* govoril o „duhovni opustelosti“) lahko ponovno odkrili radost verovanja. Skupaj s Cerkvijo čutimo potrebo, da določimo in si zamislimo nova sredstva in nove besede, da bomo oznanilo vesele novice naredili razumljivo tudi v novih *puščavah* sveta. *Molitveno branje Besede* nam bo pomagalo srečati te nove vodnjake in naši sodobniki se bodo lahko srečali z Jezusom.

„Veroval sem, zato sem govoril“

Ker ima nova evangelizacija središče v Kristusu in

Rim, 8 decembra,
praznik Brezmadežnega spočetja, 2012

ne gre toliko za strategije, ampak za to, da našemu pričevanju damo kakovost, mora biti tesno povezana z vero. In to ne z abstraktno vero, z vero pojmov, kakor bi rekel kardinal Newman, ampak z vero, ki je postala izkustvo, z živo vero, ki jo praznujemo in izpovedujemo, kakor od nas zahteva papež Benedikt v *Porta Fidei*; z vero, ki ima za svoj temelj srečanje z dogodkom, z osebo, z osebo Jezusa, ki daje novo obzorje in s tem odločilno smer življenju (prim. *Deus caritas est* 1). Z vero, ki je najprej osebna privolitev Kristusu, zaupanje vanj, ki nima razpok (prim. *FhBn* 1ss).

Frančiška njegovi življenjepisci opredeljujejo kot *novus evangelista*, ki ga je poslal Bog, da bi prebudil srca mož in žena svojega časa za pravi čut smisel Božje navzočnosti in delovanja v njihovih življenjih. *Ubožec* se je lotil nove evangelizacije družbe in kulture svojega časa. Njegova novost ne temelji toliko na oznanjevanju evangelija – to so počeli tudi mnogi drugi – ampak v novi aktualizaciji evangelija, z strastnim prizadevanjem in ustvarjalnim utelešenjem, kar je postalo mogoče zaradi njegove granitne vere v Njega, ki ga je izpovedoval kot VSE svojega življenja (prim. *FhBn* 4).

Dragi bratje in sestre, v oddaljenosti približno dvajsetih stoletij nas Cerkev spominja Gospodove zapovedi: „Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu“ (*Mk* 16,15). Ne smemo izgubljati časa. Strast za Kristusa in sočutje do človeštva, ki morata razvneti naša srca, nam ne dovoljujeta, da bi se vdajali utrujenosti. Čas je, da se odpravimo na pot, pripravljeni iti preko vsake prepreke, dobro opremljeni s *pravo vero, trdnim upanjem in popolno ljubeznijo*.

Božič je

Božič je! Dragi bratje in sestre, posnemajmo zgled pastirjev, Samarijanke in tolikih drugih in se podajmo na pot, da bomo današnje može in žene vodili iz *puščave* k *vodnjakom* žive vode, h Kristusu, ki nam daje življenje in to življenje v izobilju. Blagoslovljen božič vsem, z upanjem, da so bo Kristus rodil v vaših srcih, da ga boste ponesli drugim.

Vaš brat, minister in služabnik

fr. José Rodríguez Carballo
br. José Rodríguez Carballo, ofm
generalni minister OFM